

Sygnatura akt VI Ka 387/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **27 czerwca 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Piotr Mika

SSO Marcin Mierz (spr.)

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2014 r.

sprawy **P. J.** ur. (...) w T.,

syna P. i E.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 13 lutego 2014 r. sygnatura akt VI K 1136/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- za podstawę rozstrzygnięcia w punkcie 1 przyjmuje art. 91 § 2 kk, eliminując ustalenie, że łączeniu podlegają również kary grzywny;

- za podstawę rozstrzygnięcia w punkcie 2 przyjmuje art. 91 § 2 kk;

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. L. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 387/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 27 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, w sprawie skazanego P. J. o wydanie wyroku łącznego wszczętej z urzędu zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału VI Karnego Zamiejskowego z siedzibą w P. z dnia 11 grudnia 2013 roku (k. 39) ustalił, że P. J. skazany został następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 15 kwietnia 2011 roku, sygn. akt VI K 1438/10, za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., popełnione w dniu 4 lipca 2010 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat oraz karę grzywny orzeczoną na mocy art. 33 § 2 kk w wysokości 40 stawek dziennych po 10 złotych; postanowieniem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 listopada 2012 roku, sygn. akt VI Ko 725/12 sąd zarządził wykonanie uprzednio warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności oraz zaliczył skazanemu na poczet zarządzonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 6 lipca 2010 roku;

II. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 27 kwietnia 2011 roku, sygn. akt VI K 87/11, za popełnione w ramach ciągu przestępstw przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w dniach 05/06 listopada 2010 roku, 21/22 października 2010 roku, 18-21 października 2010 roku, od 13 września do 21 października 2010 roku, od 20 października 2010 roku do 21 października 2010 roku, od 15 września 2010 roku do 08 października 2010 roku, od 10 do 11 października 2010 roku, od 05 do 08 sierpnia 2010 roku, od 01 do 09 października 2010 roku, od 18 września 2010 roku do 19 października 2010 roku, od 07 lipca 2010 roku do 07 sierpnia 2010 roku, od 14 do 15 października 2010 roku, od 14 do 20 października 2010 roku, od 19 do 21 sierpnia 2010 roku, od 04 do 05 listopada 2010 roku, od 13 do 17 sierpnia 2010 roku, w październiku 2010 roku, od 15 do 16 grudnia 2010 roku, od września do 09 października 2010 roku, w październiku 2010 roku, w listopadzie 2010 roku i od 15 do 16 grudnia 2010 roku na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu z 15 na 16 grudnia 2010 roku na karę 4 miesięcy pozbawienia; wyrokiem tym orzekł sąd wobec skazanego karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat; postanowieniem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 4 września 2012 roku, sygn. akt VI Ko 726/12 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 maja 2012 roku, sygn. akt VI K 1386/11, za popełnione w ramach ciągu przestępstw przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 09 października 2011 roku, z art. 279 § 1 kk popełnione w dniu 09 października 2011 roku, w okresie od 5 października 2011 roku do 07 października 2011 roku, w dniu 04 października 2011 roku, w dniu 02 października 2011 roku, od 08 do 09 listopada 2011 roku oraz za czyny z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione w dniu 09 października 2011 roku, w okresie od 08 do 09 listopada 2011 roku na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny orzeczoną na mocy art. 33 § 2 kk w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych, a nadto za popełnione w ramach ciągu przestępstw przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. popełnione w dniu 09 października 2011 roku oraz 07 października 2011 roku na jedną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 09 października 2011 roku do 10 października 2011 roku oraz w dniu 16 listopada 2011 roku; postanowieniem z dnia 24 czerwca 2013 roku, sygn. akt II 1 Ko 3465/13 zarządzono wobec skazanego wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, a na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 09 października 2011 roku do 10 października 2011 roku oraz w dniu 16 listopada 2011 roku. Postanowieniem z dnia 09 listopada 2013 roku, sygn. akt VI Ko 191/13 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach rozwiązał karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w/w wyrokiem i zamienił orzeczoną wobec skazanego karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 2 wyroku z dnia 17 maja 2012 roku na karę aresztu w wysokości 30 dni oraz uznał, iż odrębnemu wykonaniu podlega kara 30 dni aresztu i kara 1 roku pozbawienia wolności orzeczone w pkt 1 wyroku;

IV. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 21 listopada 2012 roku, sygn. akt II K 566/12, za popełnione w ramach ciągu przestępstw przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w styczniu i lutym 2012

roku, w dniach 13-14 lutego 2012 roku, za czyny z art. 279 § 1 kk popełnione w okresie styczeń-luty 2012 roku i w dniu 04 marca 2012 roku oraz za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełniony w lutym 2012 roku na jedną karę 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności, na poczet której to kary pozbawienia wolności sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 16 kwietnia 2012 roku;

V. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 11 lutego 2013 roku, sygn. akt VI K 1203/12 za popełnione w ramach ciągu przestępstw przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. popełnione na początku marca 2012 roku, pomiędzy lutym 2012 roku a marcem 2012 roku, pomiędzy 01 maja 2012 roku a 04 maja 2012 roku oraz czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełniony na przełomie lutego i marca 2012 roku na jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak również za popełnione w ramach ciągu przestępstw czyny z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 26 kwietnia 2012 roku, 28 kwietnia 2012 roku, 19 kwietnia 2012 roku, 20 kwietnia 2012 roku, 30 kwietnia 2012 roku i 07 maja 2012 roku na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności; orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat;

VI. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 16 kwietnia 2013 roku, sygn. akt VI K 1406/12 za popełnione w ramach ciągu przestępstw przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., popełnione w sierpniu 2012 roku, we wrześniu 2012 roku oraz w okresie od 05 września 2012 roku do 10 października 2012 roku na jedną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz za popełnione w ramach ciągu przestępstw przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w okresie od 05 września 2012 roku do 19 października 2012 roku na jedną karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 24 października 2012 roku.

Po przeprowadzeniu rozprawy, wyrokiem łącznym z dnia 13 lutego 2014 roku (sygn. akt VI K 1136/13) Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach orzekł, co następuje:

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone wyrokami w sprawach VI K 1438/10, VI K 87/11 i opisanymi wyżej w punktach I i II i wymierza P. J. w ich miejsce karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach VI K 1386/11, II K 566/12, i VI K 1406/12 opisanymi wyżej w punktach III, IV i VI i wymierza P. J. w ich miejsce karę łączną 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. ustala, iż w zakresie objętym wyrokiem łącznym poszczególne połączone wyroki nie podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 6 lipca 2010 roku w sprawie VI K 1438/10 oraz okresy kar dotychczas odbytych w sprawach podlegających łączeniu;

5. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt 2 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 16 kwietnia 2012 roku w sprawie II K 566/12, w dniu 24 października 2012 roku w sprawie VI K 1406/12 oraz okresy kar dotychczas odbytych w sprawach podlegających łączeniu;

6. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w pozostałym zakresie tj. w zakresie wyroku VI K 1203/12 opisanego wyżej w punkcie V;

7. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Osobistą apelację od tego orzeczenia wywiódł skazany P. J. podnosząc, że wydany w niniejszej sprawie wyrok łączny pozostaje dla jego osoby mniej korzystny niż uprzednio wydany wobec niego wyrok łączny. Wskazał, że po zmianie

ustawy „odeszły mi dwa wyroku, które były potraktowane jak występki”. Podniósł, że odbywając karę pozbawienia wolności uczęszcza do szkoły, a jego zachowanie oceniane pozostaje jako bardzo dobre. Zdaniem skazanego nie było możliwości doprowadzenia jego osoby na rozprawę, ponieważ uczęszcza on do szkoły.

Sąd zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy, pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia oraz twierdzeń apelacji i stanowisk zaprezentowanych przez strony w toku rozprawy odwoławczej doprowadzić musiała do wniosku, iż niezależnie od trafności twierdzeń obecnych na rozprawie odwoławczej stron podnoszących usterki zaskarżonego orzeczenia, kierunek zaskarżenia determinował wniosek o braku możliwości korekty lub uchylecia zaskarżonego wyroku w efekcie stwierdzonych uchybień, także tych dostrzeżonych z urzędu. Uwzględnienie bowiem nie tylko podnoszonych przez strony nieprawidłowości zaskarżonego orzeczenia, lecz także dostrzeżonych przez sąd odwoławczy, prowadziłoby bowiem do wydania wobec skazanego orzeczenia mniej korzystnego niż zaskarżone, co pozostawałoby w sprzeczności z wyrażoną w art. 434 § 1 k.p.k. zasadą. Nietrafne okazały się również zarzuty zawarte w apelacji osobistej skazanego. Kontrola instancyjna doprowadziła jednak do uznania, iż zaskarżony wyrok ulec winien zmianie jedynie w zakresie podstaw prawnych niektórych z zawartych w jego treści rozstrzygnięć oraz eliminacji z punktu 1 tego wyroku wskazania, iż łączeniu wyrokami podlegały również kary grzywny.

Rozpoznając wywiedzioną apelację, w pierwszym rzędzie zbadał Sąd Okręgowy z urzędu prawidłowość zaskarżonego orzeczenia w zakresie ustalenia przez Sąd Rejonowy zbiegów realnych przestępstw, które stanowiły podstawę orzekania o karach łącznych wymierzonych skazanemu zaskarżonym wyrokami. Analiza okoliczności decydujących o zakwalifikowaniu poszczególnych czynów jako wchodzących w skład zbiegów realnych przestępstw występujących w niniejszej sprawie doprowadziła do wniosku, iż w obydwu przypadkach Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy zbiegi te ukształtował, jednakowoż w przypadku pierwszego ze zbiegów realnych przestępstw uchybienie to nie mogło posiadać wpływu na zaskarżonego orzeczenie, w drugim zaś przypadku zmiana lub uchylenie zaskarżonego wyroku z powodu tychże uchybień powodowałaby wydanie wobec skazanego orzeczenia mniej korzystnego niż zaskarżone. Analizie poddał Sąd Okręgowy również zasadność ponownego orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego P. J. co do którego na krótko przed wszczęciem w niniejszej sprawie z urzędu postępowania o wydanie wyroku łącznego zapadł już wyrok łączny (k. 36-37, błędnie sprawa niniejsza prowadzona była w tej samej teczce akt sprawy VI K 342/13). W tej jednak kwestii nie dopatrzył się sąd odwoławczy nieprawidłowości mogących skutkować zmianą bądź uchyleciem zaskarżonego orzeczenia.

W odniesieniu do zbiegu realnego przestępstw będącego podstawą orzeczenia o karze łącznej zawartego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku łącznego bez wątplenia zaistniały powody do wydania nowego wyroku łącznego wobec skazanego. W skład zbiegu realnego przestępstw w ramach którego doszło do orzeczenia kary łącznej w tymże punkcie wchodziły bowiem czyny objęte wyrokami wydanymi w sprawach o sygnaturach akt VI K 1438/10, VI K 87/11 oraz VI K 699/11 Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach (ten ostatni wyrok błędnie pominięty przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym orzeczeniu). Kary orzeczone wskazanymi powyżej wyrokami stanowiły podstawę orzeczenia o karach łącznych zawartego w punkcie 1 wydanego uprzednio wobec skazanego P. J. wyroku łącznego (k. 36-37). W skład natomiast zbiegu realnego przestępstw stanowiącego podstawę orzeczenia o karze łącznej z punktu 2 zaskarżonego wyroku łącznego, wchodziły przestępstwa objęte wyrokami jednostkowymi wydanymi w sprawach o sygnaturach akt VI K 1386/11, II K 566/12 oraz VI K 1203/12 Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach. Nie wchodziły natomiast czyny objęte wyrokami wydanymi w sprawie o sygnaturze akt VI K 1406/12 Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach błędnie potraktowane przez Sąd Rejonowy wydający zaskarżony wyrok jako wchodzące w skład tego zbiegu realnego, o czym w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Od czasu jednak wydania wyroku łącznego w sprawie o sygnaturze akt VI K 342/13, w zakresie orzeczeń objętych wyrokami jednostkowymi z których kary składały się na orzekane wobec skazanego P. J. we wspomnianym wyroku łącznym kary łączne, doszło do zmian uzasadniających potrzebę wydania nowego wyroku łącznego. W odniesieniu bowiem do zbiegu realnego przestępstw będącego podstawą orzeczenia kary łącznej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, zmianie uległo rozstrzygnięcie zawarte w jednostkowym wyroku wydanym w sprawie VI K 699/11. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 9 listopada 2013 roku (sygn. akt VI Ko 189/13) Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach (k. 226 akt VI K 669/11), na podstawie art. 50 ust. 1

ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247) zamienił orzeczoną wobec skazanego P. J. wyrokiem wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI K 699/11 karę pozbawienia wolności na karę aresztu w wysokości 30 dni. Kara jednostkowa pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem wydanym w sprawie VI K 699/11 objęta orzeczeniem o karze łącznej zawartym w punkcie 1 zapadłego uprzednio wobec skazanego P. J. wyroku łącznego, nie podlega zatem wykonaniu. Zaistniała zatem sytuacja o której mowa w art. 575 § 2 k.p.k. w której jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego uległ zmianie, przez co wydany wobec skazanego uprzednio wyrok łączny utracił swoją moc w zakresie dotkniętym zmianą wyroku jednostkowego. Sąd Rejonowy był zatem uprawniony do wydania nowego wyroku łącznego.

Podobnie było w kwestii wyroków jednostkowych z których kary objęte zostały orzeczeniem o karze łącznej zawartym w punkcie 2 zaskarżonego wyroku łącznego. Postanowieniem z dnia 9 listopada 2013 roku (sygn. akt VI Ko 191/13 – k. 114) Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach rozwiązał karę łączną orzeczoną wobec skazanego P. J. w punkcie 5 wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 maja 2012 roku (sygn. akt VI K 1386/11), zamienił jednostkową karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 2 wspomnianego wyroku na karę aresztu w wysokości 30 dni oraz orzekł, iż zarówno orzeczona postanowieniem kara aresztu, jak i kara 1 roku pozbawienia wolności wymierzona skazanemu w punkcie 1 wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 17 maja 2012 roku (sygn. akt VI K 1386/11) podlegają odrębnemu wykonaniu. Także zatem w odniesieniu do wyroku jednostkowego z którego kary składały się na karę łączną orzeczoną w punkcie 2 wydanego uprzednio wobec skazanego wyroku łącznego (sygn. akt VI K 432/13) doszło do jego zmiany powodującej utratę mocy dotychczasowego wyroku łącznego i potrzebę orzeczenia o karze łącznej w nowym wyroku łącznym.

Nie może bowiem budzić wątpliwości, że zmiana wyroku jednostkowego wywołana regulacją zawartą w art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247) stanowi zmianę o której mowa w art. 575 § 2 k.p.k. powodującą nie tylko utratę mocy przez dotychczasowy wyrok łączny w dotkniętym tą zmianą zakresie, lecz także potrzebę wydania nowego wyroku łącznego uwzględniającego dokonane zmiany. Jak bowiem przyjmuje się w tej kwestii w orzecznictwie sądów, z punktu widzenia skutków, o jakich mowa w art. 575 § 2 k.p.k., relewantne znaczenie mają również i takie modyfikacje wyroków jednostkowych objętych wyrokiem łącznym, które wynikają z uwzględnienia w drodze stosownych procedur - materialno-prawnego lub procesowego oddziaływania nowych okoliczności faktycznych lub zmian przepisów albo aktów abolicji, łaski i amnestii, które to okoliczności lub zmiany prawa albo decyzje - nastąpiły po wydaniu wyroku ulegającego zmianie (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 roku, sygn. akt III KK 322/13, LEX nr 1425008). Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 sierpnia 2013 roku (sygn. akt III KK 203/13, LEX nr 1350556) stwierdzając: "Zmiana" jednostkowego wyroku, o której mowa w przepisie art. 575 § 2 k.p.k., niwecząca z mocy prawa wyrok łączny, wystąpi zawsze wówczas, gdy w wyniku określonej konfiguracji procesowej zmianie ulegną rozstrzygnięcia co do kary czy środków karnych, zawarte w choćby jednym z podlegających łączeniu wyroków jednostkowych. Zmiana wyroku w rozumieniu art. 575 § 2 k.p.k. obejmuje także takie modyfikacje zawartych w tym to wyroku rozstrzygnięć o karze (środku karnym), dokonane na podstawie przepisów obowiązującego prawa materialnego, procesowego czy wykonawczego, w określonym układzie procesowym, które sprawiają, iż treść owego podlegającego łączeniu wyroku jednostkowego jest odmienna w stosunku do stanu istniejącego w momencie wydania wyroku łącznego, który i ten wyrok jednostkowy obejmował (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2013 roku, sygn. akt III KK 382/12, LEX nr 1308129). Ponowne zatem orzekanie w przedmiocie wyroku łącznego wobec skazanego P. J. pozostawało uprawnione.

Powracając do oceny trafności ustaleń Sądu Rejonowego wydającego zaskarżony wyrok łączny w kwestii zachodzących w niniejszej sprawie zbiegów realnych przestępstw wskazać trzeba, że w przypadku każdego z dwóch przyjętych przez Sąd Rejonowy zbiegów realnych doszło do błędnego ich ustalenia, jednakże z uwagi na brak wpływu stwierdzonej przez Sąd Okręgowy usterki na zaskarżone orzeczenie odnośnie pierwszego z występujących w niniejszej sprawie zbiegów realnych oraz z uwagi na kierunek zaskarżenia w przypadku drugiego ze zbiegów przestępstw, usterki te nie mogły prowadzić do zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Stwierdzić bowiem trzeba, że w przypadku pierwszego ze zbiegów realnych przestępstw, Sąd Rejonowy błędnie pominął przy rozważaniach o karze łącznej czyn objęty wyrokiem wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI K 699/11 Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach. Przestępstwo to popełnione zostało w okresie pomiędzy 5 a 10 grudnia 2010 roku, a zatem zanim w dniu 15 kwietnia 2011 roku zapadł pierwszy, nieprawomocny wyrok wydany wobec skazanego P. J. w sprawie o sygnaturze akt VI K 1438/10. Wraz zatem z przestępstwami objętymi wyrokami wydanymi w sprawach o sygnaturach akt VI K 1438/10 oraz VI K 87/11, czyn objęty wyrokiem w sprawie VI K 699/11 wchodzi w skład zbiegu realnego przestępstw będącego podstawą orzeczenia o karze łącznej z punktu 1 zaskarżonego wyroku. Okoliczność bowiem, iż kara pozbawienia wolności orzeczona za przestępstwo objęte wyrokiem wydanym w sprawie VI K 699/11 została następnie zamieniona na karę aresztu z mocy ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247) nie oznacza, że czyn za który kara ta została orzeczona, objęty prawomocnym od dnia 25 sierpnia 2011 roku wyrokiem, stał się wykroczeniem. Zgodnie bowiem z regulacją art. 50 wspomnianej ustawy, objęte prawomocnym wyrokiem przestępstwo stanowiące wedle nowej ustawy wykroczenie, pozostaje przestępstwem, a jedynie orzeczona za nie kara, w tym wypadku pozbawienia wolności, ulega zamianie na karę przewidzianą ustawą za wykroczenie, którego znamiona prawomocnie już stwierdzone przestępstwo wyczerpuje wedle przepisów nowej ustawy. Zamiana kary pozbawienia wolności na karę aresztu nie powoduje zatem, że czyn objęty wyrokiem jednostkowym nie wchodzi w skład zbiegu realnego przestępstw zwłaszcza, gdy tak jak w niniejszej sprawie, za czyn ten orzeczona została – obok kary pozbawienia wolności zamienionej obecnie na karę aresztu – kara grzywny. Zamiana taka nie powoduje także, że samo skazanie za przestępstwo traci swój prawny byt. Modyfikacji ulega bowiem wyłącznie kara pozbawienia wolności orzeczona za przestępstwo.

W realiach niniejszej sprawy zamiana kary pozbawienia wolności na karę aresztu wywołała konieczność wydania nowego wyroku łącznego, bowiem kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie VI K 699/11 nie będzie już wykonywana. Fakt zatem pominięcia przez Sąd Rejonowy skazania za czyn objęty wyrokiem wydanym w sprawie VI K 699/11 nie mógł mieć wpływu na zawarte w punkcie 1 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności. Kara pozbawienia wolności orzeczona tym wyrokiem wobec skazanego nie będzie wykonywana. Natomiast kara aresztu wykonywana zamiast kary pozbawienia wolności nie podlega łączeniu z karami pozbawienia wolności wymierzonymi skazanemu za pozostałe z przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Pominięcie zatem skazania wyrokiem w sprawie VI K 699/11 przy rozważaniach o orzekaniu kary łącznej nie mogło w realiach niniejszej sprawy posiadać wpływu na orzeczenia o karze łącznej także w pozostałym zakresie, choć bez wątplenia w kategoriach nieprawidłowości ocenić trzeba sam fakt nieuwzględnienia tego orzeczenia przy wydawaniu wyroku łącznego. Podlegająca wykonaniu kara aresztu nie łączy się z żadną z pozostałych kar orzeczonych za pozostające w tym zbiegu przestępstwa. W ramach bowiem kar orzeczonych za pozostające w zbiegu będącym podstawą orzeczenia z punktu 1 zaskarżonego wyroku przestępstwa łączeniu podlegały kary grzywny wymierzone skazanemu P. J. wyrokami w sprawie o sygnaturze akt VI K 1438/10 oraz pominiętej przez Sąd Rejonowy sprawie VI K 699/11. W tym jednak względzie stwierdzić trzeba, że brak objęcia orzeczeniem o karze łącznej także kary łącznej grzywny obejmującej kary jednostkowe orzeczone wskazanymi wyżej wyrokami jednostkowymi, nie stanowił uchybienia, które wywołać powinno ingerencję w zaskarżone orzeczenie. Kara łączna grzywny z połączenia kar jednostkowych grzywny orzeczonych wyrokami wydanymi w sprawie o sygnaturze akt VI K 1438/10 oraz pominiętej przez Sąd Rejonowy sprawie VI K 699/11 orzeczona została bowiem prawomocnym wyrokiem łącznym wydanym wobec skazanego P. J. w sprawie VI K 342/13. Skoro zaś wyrok wydany w sprawie VI K 699/11 zmianie uległ wyłącznie w odniesieniu do kary pozbawienia wolności nim orzeczonej, w takim tylko zakresie doszło do utraty mocy przez wydany uprzednio wobec skazanego wyrok łączny. W zakresie zatem orzeczonej wyrokiem w sprawie VI K 342/13 kary łącznej grzywny wymierzonej skazanemu w punkcie 1, uprzednio wydany wyrok łączny nie utracił mocy. Grzywna orzeczona tym wyrokiem pozostała zatem w mocy. W tych okolicznościach nieuwzględnienie przez Sąd Rejonowy skazania wyrokiem wydanym w sprawie VI K 699/11 w rozważaniach o karze łącznej nie mogło posiadać wpływu na zaskarżone orzeczenie. Brak było bowiem potrzeby orzekania kary łącznej grzywny na nowo.

Zaskarżony wyrok ulec musiał jednak zmianie poprzez eliminację z treści zawartego w jego punkcie 1 rozstrzygnięcia stwierdzenia, iż orzeka Sąd Rejonowy również w tymże punkcie karę łączną grzywny. Po pierwsze, Sąd Rejonowy kary

takiej zaskarżonym wyrokiem nie orzekł, a po drugie, ze wskazanych już w niniejszym uzasadnieniu względów brak było w tym wypadku podstaw do orzekania kary łącznej grzywny.

Dodać w tym miejscu trzeba, że w odniesieniu do kary orzeczonej wobec skazanego P. J. wyrokiem jednostkowym w sprawie VI K 87/11 za przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. ponownie rozważyć należy kwestię ewentualnej jej kontrawencjonalizacji. Czyn skazanemu przypisany, stanowiący w czasie orzekania przestępstwo usiłowania kradzieży, w opisie swoim nie zawiera w ogóle wskazania wysokości grożącej na skutek tego czynu szkody. Wydaje się, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż czyn ten z pewnością wyczerpuje znamiona przestępstwa. Skoro tak, to kara za czyn ten orzeczona podlegać winna kontrawencjonalizacji. Sąd Okręgowy w Gliwicach w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę wyraża jednak pogląd, iż orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego nie jest sąd uprawniony do ingerowania w zapadające w innej sprawie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, choćby tylko poprzez uchylenie zaskarżonego wyroku w tym tylko celu, by spowodować, aby Sąd Rejonowy podjął decyzję o kontrawencjonalizacji czynu zakwalifikowanego w wyroku wydanym w sprawie VI K 87/11 jako przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.. Nie jest bowiem uprawniony sąd odwoławczy do zawierania w orzeczeniach swoich wskazań prawnych odnoszących się do spraw innych niż ta w której sąd odwoławczy właśnie orzeka. Orzeczenie wydawane w niniejszej sprawie musi zatem zostać oparte o istniejący w czasie orzekania stan faktyczny, którym sąd wyrokujący w sprawie o wydanie wyroku łącznego pozostaje związany. Zgodnie z tym stanem kara orzeczona wobec skazanego P. J. wyrokiem w sprawie VI K 87/11 za przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. nie została poddana kontrawencjonalizacji, choć wydaje się, że kontrawencjonalizacji takiej powinna podlegać. Z akt sprawy VI K 87/11 wynika, że kwestia wydania orzeczenia opartego o art. 50 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247) była przez Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach rozważana, jednakże sąd ten nie dopatrył się podstaw do wydania orzeczenia opartego o tenże przepis (k. 611).

Zaskarżony wyrok w punkcie 1 ulec musiał jednak zmianie w zakresie podstawy prawnej orzeczenia. Wyrokami wydanymi w sprawach VI K 1438/10 oraz VI K 87/11 z których kary pozbawienia wolności podlegały łączeniu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku łącznego, P. J. skazany został za przestępstwo (w sprawie VI K 1438/10) oraz za dwa ciągi przestępstw (w sprawie VI K 87/11). Zastosowanie zatem w sytuacji tej zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem znajduje przepis art. 91 § 2 k.k., który stanowić powinien wyłączną podstawę prawną orzeczenia o karze łącznej (wyrok SA w Katowicach z dnia 8 lutego 2013 roku, sygn. akt II AKa 542/12, LEX nr 1341984), a który w podstawie prawnej rozstrzygnięcia nie został wskazany. Z tych względów dokonał sąd odwoławczy zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie jako podstawy rozstrzygnięcia z punktu 1 przepisu art. 91 § 2 k.k..

Również w odniesieniu do drugiego ze zbiegów realnych przestępstw błędnie ustalił Sąd Rejonowy czyny wchodzące w skład tego zbiegu. W tym jednakże przypadku, pomimo stwierdzonych przez sąd odwoławczy nieprawidłowości brak było podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok z powodu kierunku zaskarżenia wyroku sądu pierwszej instancji. Zaskarżenie wyroku wyłącznie na korzyść skazanego spowodowało, że brak było w postępowaniu odwoławczym możliwości wydania orzeczenia, które w efekcie prowadzić mogłoby do pogorszenia sytuacji skazanego.

W punkcie 2 zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy węzłem kary łącznej objął kary orzeczone wobec skazanego P. J. wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach wydanymi w sprawach o sygnaturach akt VI K 1386/11, II K 566/12 oraz VI K 1406/12. Rozstrzygnięcie takie błędne pozostaje z dwóch względów. Po pierwsze, jak trafnie w toku rozprawy odwoławczej zauważyli to zarówno obrońca skazanego, jak i oskarżyciel publiczny, błędnie pominął Sąd Rejonowy przy orzekaniu o karze łącznej skazanie P. J. wyrokiem wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI K 1203/12, umarzając postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego w odniesieniu do kar wymierzonych skazanemu tym wyrokiem jednostkowym. Tymczasem czyny objęte tym wyrokiem, dokonane w ramach ciągów przestępstw popełnione zostały w okresach, których zakończenie przypadało na dni 4 maja 2012 roku oraz 7 maja 2012 roku. Zgodnie zatem z przyjętym powszechnie w orzecznictwie poglądem datę końcową ciągu przestępstw traktować należało jako datę, którą uwzględniać należy przy ocenie, czy przestępstwa popełnione w ramach ciągu przestępstw wchodzi w skład zbiegu realnego, czy też nie. Przestępstwa objęte ciągami przestępstw za które P. J. skazany został wyrokiem wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI K 1203/12 popełnione zostały zanim w sprawie o sygnaturze akt

VI K 1386/11 zapadł pierwszy, nieprawomocny wyrok stanowiący „punkt wyjścia” dla ustalenia drugiego ze zbiegów realnych przestępstw zachodzących w niniejszej sprawie. Czyny zatem objęte wyrokiem wydanym w sprawie VI 1203/12 pozostawały w zbiegu realnym z przestępstwami objętymi wyrokami w sprawach VI K 1386/11 oraz II K 566/12. Powinny one stanowić podstawę orzekania o karze łącznej, błędnie jednak pominięte zostały przy orzekaniu przez Sąd Rejonowy.

Uwzględnienie jednak kar orzeczonych wyrokiem w sprawie VI K 1203/12 przy orzekaniu o karze łącznej, zgodnie z postulatem stron uczestniczących w rozprawie odwoławczej, spowodować musiałoby dla skazanego P. J. skutki zdecydowanie mniej korzystne niż wynikające z zaskarżonego orzeczenia. Zwrócić bowiem uwagę trzeba na fakt, iż w sprawach VI K 1386/11 oraz II K 566/12 objętych orzeczeniem o karze łącznej z punktu 2, za przestępstwa składające się na drugi ze zbiegów realnych przestępstw orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności podlegające wykonaniu. W przeciwieństwie natomiast do tychże kar, kara orzeczona wobec skazanego wyrokiem w sprawie o sygn. akt VI K 1203/12 pozostaje karą z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wszystkie z czynów wchodzących w skład tego zbiegu realnego przestępstw popełnione zostały natomiast po dniu 8 czerwca 2010 roku, w którym w życie weszła nowelizacja przepisów obejmująca także regulację odnoszącą się do przepisów o wyroku łącznym (ustawa z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z dnia 7 grudnia 2009 r.). Orzekając zatem o karze łącznej obejmującej kary jednostkowe wymierzone za przestępstwa wchodzące w skład drugiego ze zbiegów realnych przestępstw występujących w niniejszej sprawie zastosowanie znajduje przepis art. 89 § 1a k.k. pozwalający na orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w formie bezwzględnej także w przypadku łączenia kar jednostkowych orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz bez takiego zawieszenia. W obowiązującym zatem aktualnie stanie prawnym znajdującym zastosowanie do orzeczenia o karze łącznej w ramach drugiego ze zbiegów realnych przestępstw występujących w niniejszej sprawie, w sytuacji, gdy łączeniu podlegają kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez takiego zawieszenia, możliwe pozostaje orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności bądź to z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, bądź też bez takiego zawieszenia. Niezależnie od tego, czy zgodnie z decyzją sądu orzeczenie kary łącznej nastąpić powinno z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też bez takiego zawieszenia, każdorazowo obejmować winno ono wszystkie z podlegających łączeniu kar jednostkowych. Obowiązkiem sądu pozostaje zatem każdorazowe objęcie węzłem kary łącznej wszystkich kar orzeczonych za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa, niezależnie od tego, czy konsekwencją takiego rozstrzygnięcia pozostawać będzie korzystniejsze od dotychczasowego, czy też mniej korzystne ukształtowanie sytuacji prawnej skazanego. W aktualnym stanie prawnym na sądzie orzekającym w sprawie o wydanie wyroku łącznego ciąży obowiązek orzeczenia kary łącznej za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym niezależnie od tego, czy kara łączna orzeczona pozostanie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też bez takiego zawieszenia (wyrok SA w Krakowie z dnia 26 października 2011 roku, sygn. akt II AKa 207/11 KZS 2012/11/56), jak również, czy obejmować ona będzie jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, czy też bez takiego zawieszenia.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że kara łączna orzekana wobec skazanego P. J. za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa objęte drugim ze zbiegów realnych występujących w niniejszej sprawie, orzeczona być mogła wyłącznie w formie bezwzględnej. Przy uwzględnieniu zarówno związków przedmiotowych i podmiotowych pomiędzy wchodzącymi w skład tego zbiegu przestępstwami, jak i właściwości i warunków osobistych skazanego oraz względów prewencji ogólnej i szczególnej brak jest podstaw do przyjęcia, by kara łączna orzeczona wobec skazanego P. J. orzeczona zostać mogła z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Pomimo bowiem nieodległych związków przedmiotowych i podmiotowych pomiędzy czynami składającymi się na tenże zbieg przestępstw, pozostającymi każdorazowo przestępstwami przeciwko mieniu popełnionymi na przestrzeni nieco ponad sześciu miesięcy, zarówno ich znaczna liczba, jak i dotychczasowa karalność skazanego wielokrotnie dopuszczającego się na przestrzeni krótkiego czasu przestępstw uzasadniają przekonanie, że nie sposób za zasadnego także ze względów prewencji ogólnej i szczególnej uznać orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dopuszczając się licznych przestępstw przeciwko mieniu składających się na drugi z występujących w niniejszej sprawie zbieg przestępstw skazany był już osobą karaną za przestępstwa przeciwko mieniu. W sytuacji,

gdy przy uwzględnieniu prawidłowo ustalonego zbiegu realnego przestępstw będącego podstawą orzeczenia o karze łącznej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku granice kary łącznej możliwej do orzeczenia wynosiłyby od 1 roku i 6 miesięcy do 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, w realiach niniejszej sprawy, jak stało się też i zaskarżonym wyrokiem nie sposób przede wszystkim uznać, by możliwe pozostawało takie ukształtowanie wymiaru kary łącznej, które stwarzałyby podstawę do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Na potrzeby aktualnych rozważań wystarczy wskazać, iż orzeczona wobec skazanego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku bez warunkowego zawieszenia jej wykonania kara łączna w wymiarze 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności uznana została za wymierzoną w sposób nie czyniący jej rażąco niewspółmiernie surową. Wymiar ten nie daje podstaw do orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W konsekwencji kara orzeczona za drugi ze zbiegów przestępstw musiała zostać wymierzona w formie bezwzględnej. Efektem powyższego pozostawać musi konkluzja, że prawidłowe ustalenia w zakresie przestępstw wchodzących w skład realnego zbiegu będącego podstawą orzeczenia o karze łącznej w punkcie 2 prowadzić musiałyby do objęcia bezwzględną karą łączną również kar jednostkowych orzeczonych wobec skazanego wyrokiem wydanym w sprawie VI K 1203/12 co do którego błędnie umorzył Sąd Rejonowy postępowanie. Spełnienie postulatów obrońcy i prokuratora wyrażonych w toku rozprawy odwoławczej oznaczałoby zatem, że w skład bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego za wchodzące w skład drugiego ze zbiegów przestępstw czyny wejść musiałyby również kary 1 roku oraz 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, które aktualnie składają się na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczoną wyrokiem wydanym w sprawie VI K 1203/12. Sytuacja taka kształtowałaby orzeczoną wobec skazanego na nowo karę łączną w sposób sprzeczny z kierunkiem zaskarżenia. Uwzględnienie bowiem skazania za przestępstwa objęte wyrokiem w sprawie VI K 1203/12 powodowałoby, że kary te z kar orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania „stawałyby się” karami orzeczonymi bez takiego zawieszenia zwiększając w sposób znaczący wymiar bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności. Aktualnie zatem kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem w sprawie VI K 1203/12 nie podlegające wykonaniu zwiększyłyby w sposób znaczący wymiar kary łącznej bezwzględnego pozbawienia wolności. Fakt zatem, iż kary orzeczone wobec skazanego za przestępstwa objęte wyrokiem w sprawie VI K 1203/12 nie zostały objęte karą łączną wymierzoną skazanemu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku stwarza sytuację, która pozostaje korzystniejsza dla skazanego niż sytuacja, która nastąpiłaby przy uwzględnieniu także tych kar orzeczonych wobec P. J. przy orzekaniu o karze łącznej. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie zbiegu realnego przestępstw stanowiącego podstawę wymiaru kary łącznej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku w tym celu, by karą łączną objąć również kary orzeczone wyrokiem w sprawie VI K 1203/12 pozostające aktualnie karami z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, stwarzałoby zatem dla skazanego sytuację mniej korzystną niż wynikająca z zaskarżonego wyroku. Stanowiłoby orzeczenie sprzeczne z kierunkiem zaskarżenia. W tych warunkach, sąd odwoławczy zgadzając się z obrońcą i prokuratorem co do tego, że błędne pozostawały ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego odnośnie przestępstw wchodzących w skład realnego zbiegu stanowiącego podstawę orzeczenia z punktu 2 zaskarżonego wyroku uznał jednak, że uwzględnienie wniosków stron w tym względzie pozostawałoby niedopuszczalne w obliczu kierunku zaskarżenia wyroku sądu pierwszej instancji.

Podobnie zaistniała w niniejszej sprawie sytuację ocenić należy w aspekcie kolejnego z sygnalizowanych przez strony i stwierdzonych przez sąd odwoławczy uchybień, których dopuścił się Sąd Rejonowy orzekając o karze łącznej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku. Błędnie ustalił Sąd Rejonowy bowiem, iż w skład zbiegu realnego przestępstw będącego podstawą orzeczenia o karze łącznej z punktu 2 wchodzi także czyny objęte wyrokiem wydanym w sprawie VI K 1406/12. Czyny objęte tym wyrokiem popełnione zostały w ramach ciągów przestępstw zakończonych w dniach 10 października 2012 roku w przypadku pierwszego z ciągów oraz w dniu 19 października 2012 roku w przypadku drugiego z nich. Skazany P. J. dopuścił się ich zatem już po tym, jak w dniu 17 maja 2012 roku zapadł w sprawie VI K 1386/11 pierwszy, nieprawomocny wyrok, którego data decyduje o możliwości zakwalifikowania poszczególnych z przypisanych skazanemu przestępstw jako wchodzących w skład zbiegu realnego stanowiącego podstawę orzeczenia z punktu 2 zaskarżonego wyroku. Czyny zatem objęte wyrokiem w sprawie VI K 1406/12 nie wchodziły w skład zbiegu realnego przestępstw objętego orzeczeniem z punktu 2 zaskarżonego wyroku. Niemniej jednak ponownie okoliczność ta nie mogła stanowić przyczyny zmiany lub uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji zaskarżonego wyłącznie na korzyść skazanego. Objęcie bowiem węzłem kary łącznej ukształtowanej w oparciu o zasadę absorpcji częściowej

kar bezwzględnych pozbawienia wolności orzeczonych za przestępstwa nie pozostające w zbiegu realnym stanowi dla skazanego sytuację korzystniejszą niż wynikająca z połączenia mniejszej ilości bezwzględnych kar pozbawienia wolności. Objęcie karą łączną większej ilości kar niż podlegająca łączeniu przy prawidłowym ustaleniu zbiegów przestępstw stwarza dla skazanego sytuację korzystniejszą niż wynikałaby z objęcia karą łączną wyłącznie części z tych kar. Fakt zatem, że węzłem kary łącznej, pomimo że błędnie, objęte zostały także kary jednostkowe orzeczone za przestępstwa nie pozostające w zbiegu realnym, w obliczu zaskarżenia wyroku łącznego wyłącznie na korzyść skazanego, nie uprawniał sądu odwoławczego do zmiany zaskarżonego orzeczenia w tym względzie, czy też jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Także zatem i to uchylenie nie mogło powodować uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku łącznego. W przypadku potrzeby wydania nowego wyroku łącznego, dla przykładu w sytuacji gdyby doszło do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego wyrokiem w sprawie VI K 1203/12, kara łączna będzie mogła zostać orzeczona w sposób uwzględniający wyłącznie kary za przestępstwa rzeczywiście pozostające w realnym zbiegu.

Wbrew treści apelacji osobistej skazanego, wydany w ten sposób wyrok łączny, pomimo iż błędny, nie stwarzał także dla skazanego sytuacji mniej korzystnej niż ta, która istniała zanim doszło do wydania zaskarżonego wyroku łącznego i to nie tylko przy uwzględnieniu wyroku łącznego wydanego w sprawie VI K 342/12, lecz także sytuacji sprzed wydania tego wyroku. Po wydaniu wobec P. J. wyroku łącznego w sprawie VI K 342/12, wobec tego skazanego wykonaniu podlegały kary łączne 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat pozbawienia wolności, jak również kara łączna 1 roku pozbawienia wolności wymierzona skazanemu wyrokiem wydanym w sprawie VI K 1406/12 nieobjęta karami łącznymi orzeczonymi wobec skazanego w sprawie VI K 342/12. Łącznie zatem do wykonania pozostawały wobec skazanego kary w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zanim jeszcze doszło do wydania wyroku łącznego w sprawie VI K 342/12, do wykonania pozostawały wobec skazanego kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczona w sprawie VI K 1438/10, 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie VI K 87/11, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie VI K 1386/11, 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie VI K 566/12, 1 roku pozbawienia wolności orzeczona w sprawie VI K 1406/12 oraz 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie VI K 699/11. Łącznie zatem do wykonania pozostawały wobec skazanego P. J. kary w wymiarze 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Gdy natomiast ustalając okresy kar podlegających wykonaniu wobec skazanego przed wydaniem wyroku łącznego w niniejszej sprawie uwzględni się dokonaną kontrawencjonalizację oraz konsekwencje wynikające z postanowień zapadłych w jej przedmiocie, wówczas do wykonania wobec skazanego pozostawały kary 1 roku pozbawienia wolności - VI K 1438/10, 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności - VI K 87/11 oraz kara 30 dni aresztu - VI K 699/11 (pierwszy zbieg realny przestępstw, co do którego kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie VI K 342/13 utraciła moc na skutek zmiany wyroku jednostkowego w sprawie VI K 699/11 - art. 575 § 2 k.p.k.), jak również kary 1 roku pozbawienia wolności i 30 dni aresztu - VI K 1386/11, kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności - II K 566/12 (drugi zbieg realny co do którego kara łączna pozbawienia wolności utraciła moc na skutek zmiany wyroku jednostkowego w sprawie VI K 1386/11 - art. 575 § 2 k.p.k.) i kara 1 roku pozbawienia wolności (VI K 1406/12). Łącznie zatem, przy uwzględnieniu kontrawencjonalizacji, przed wydaniem zaskarżonego wyroku łącznego do wykonania pozostawały wobec skazanego kary 5 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz dwie kary po 30 dni aresztu. Po wydaniu natomiast zaskarżonego wyroku łącznego do wykonania wobec skazanego pozostają kary 2 lat pozbawienia wolności (punkt 1 zaskarżonego wyroku), 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 2 zaskarżonego wyroku łącznego) oraz dwie kary po 30 dni aresztu. Łącznie zatem do wykonania pozostają wobec skazanego kary 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i dwie kary po 30 dni aresztu.

Nie sposób zatem zgodzić się ze stanowiącym podstawowy zarzut apelacji skazanego twierdzeniem jakoby w efekcie wydania wobec jego osoby zaskarżonego wyroku łącznego sytuacja jego uległa pogorszeniu. Wprawdzie tak, jak już w uzasadnieniu niniejszym wskazano, w orzecznictwie sądów konsekwentnie od pewnego już czasu przyjmuje się, iż wyrok łączny może stwarzać dla skazanego sytuację mniej korzystną niż występująca przed wydaniem wyroku łącznego, przez co nawet samo tylko pogorszenie sytuacji skazanego P. J., które podnosi on w osobistej apelacji nie dyskwalifikowałoby zapadłego orzeczenia, tym niemniej w realiach niniejszej sprawy wydany wobec skazanego wyrok łączny pozostaje rozstrzygnięciem korzystnym.

Zawarte w apelacji P. J. twierdzenie jakoby zaskarżony wyrok łączny powodował, iż wykonaniu wobec skazanego podlegają kary, których suma pozostaje o 1 rok i 3 miesiące wyższa niż kary, które wykonywane być miały wobec niego zanim doszło do wydania wyroku łącznego pozostaje chybione, i to z kilku powodów. Wskazać przede wszystkim trzeba, co wiąże się także z przytaczanymi już dwukrotnie poglądami orzecznictwa sądów w tym względzie, że wydając wyrok łączny sąd nie pozostaje w żadnym względzie związany poprzednio wydawanymi wobec skazanego wyrokami łącznymi w tym znaczeniu, że wydawany w kolejnym postępowaniu wyrok łączny nie musi pozostawać rozstrzygnięciem korzystniejszym niż wynikające z wydanych wobec skazanego uprzednio wyroków łącznych. Z taką natomiast sytuacją do czynienia mamy w niniejszej sprawie. Wobec skazanego zapadł już bowiem wyrok łączny, a zaskarżone orzeczenie stanowi kolejny wyrok łączny potrzeba wydania którego powstała w efekcie zmian w wyrokach jednostkowych zaszyły już po wydaniu poprzedniego wyroku łącznego. Okolicznością zdecydowanie bardziej podważającą argumentację skazanego zawartą w wywiezionej apelacji pozostaje jednak fakt, iż wydany wobec niego uprzednio wyrok łączny stanowiący dla skazanego punkt odniesienia dla jego rozważań o trafności zaskarżonego orzeczenia, utracił moc zanim doszło do wydania wobec P. J. zaskarżonego wyroku łącznego. Przyczyną bowiem wydania wyroku w niniejszej sprawie pozostawały zmiany w wyrokach jednostkowych zaszyły już po wydaniu uprzedniego wyroku łącznego w sprawie VI K 342/13, który to wyrok orzeczeniem swoim zmienione później wyroki jednostkowe obejmował. Zgodnie natomiast z art. 575 § 2 k.p.k. skutkiem zmiany choćby jednego z wyroków jednostkowych z których kary składały się na karę łączną orzeczoną wyrokiem łącznym pozostaje utrata mocy wyroku łącznego. Skutek taki nastąpił zatem wobec wydanego uprzednio wyroku łącznego w sprawie VI K 342/13. Skazany zatem w wywiezionej apelacji odnosi się do orzeczenia, które utraciło swój prawny byt. Nie może być ono także i z tego powodu wyznacznikiem oceny trafności zaskarżonego wyroku łącznego. Jak już z uzasadnienia niniejszego wynika nie jest też trafnym twierdzenie, by zaskarżony wyrok łączny stanowił orzeczenie pogarszające sytuację skazanego. Stawiając tezę o zwiększeniu o jeden rok i trzy miesiące sumy kar podlegających wykonaniu wobec skazanego, P. J. pomija zapewne okoliczność, iż wyrokiem łącznym wydanym wobec jego osoby uprzednio nie zostały objęte kary 10 miesięcy oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone wobec niego wyrokiem wydanym w sprawie VI K 1406/12. Zaskarżony wyrok łączny obejmuje natomiast również i te kary.

Apelacja skazanego zawiera w swej treści również argumenty, które odczytane zostać muszą jako zmierzające do wykazania rażącej surowości orzeczonych wobec P. J. kar łącznych. Wysokość orzeczonych wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem łącznym kar łącznych nie może być jednak skutecznie kwestionowana. Nie tylko bowiem mieszczą się one w określonych art. 86 k.k. granicach, lecz także w sposób należyty uwzględniają dyrektywy szczególnie wymiaru kary łącznej. Wymierzając karę łączną należy przede wszystkim oznaczyć granice, w których kara ta może być wymierzona (art. 86 k.k.). W przypadku kar pozbawienia wolności składających się na pierwszy z występujących w niniejszej sprawie zbieg realny przestępstw granica kary łącznej możliwej do wymierzenia wynosiła od 1 roku pozbawienia wolności (najwyższa z kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa) do 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar). Z kolei kara łączna pozbawienia wolności orzeczone w oparciu o drugi z występujących w niniejszej sprawie zbiegów wymierzona być mogła wobec skazanego (przy uwzględnieniu również błędnie objętej orzeczeniem o karze łącznej kary wymierzonej w sprawie VI K 1406/12) od 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa) do 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności (suma zbiegających się kar).

Kwestionująca rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie wymiaru kar łącznych apelacja nie mogła zostać uwzględniona. Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu podniesionych w apelacji argumentów nie uznał ich za trafne bądź posiadające na tyle wpływ na wymiar kary, by pozwalały one potraktować orzeczone wobec skazanego kary łączne za rażąco niewspółmiernie surowe. Wydając wyrok łączny, sąd orzekający powinien rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (Wyrok SN z dnia 1983.10.25, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65). Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma jednak wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Zasadnie zatem analizując te okoliczności, Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach nie zastosował wobec skazanego

zasady pełnej absorpcji uznając, że w przedmiotowym wypadku zastosowanie znaleźć powinna zasada absorpcji częściowej. Podkreślić przede wszystkim trzeba, że zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie zauważa się, iż niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie pełnej absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKA 339/03, LEX nr 183336) zastosowana w niniejszej sprawie. Warto jeszcze przypomnieć wyrok SA w Katowicach z dnia 8 marca 2001 roku (II AKA 59/01, Prok.i Pr.-wkl. 2002/3/21) wedle którego zasadę absorpcji stosuje się, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem w liczbie nie więcej jak dwa, wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodziejowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste.

Związki przedmiotowe i podmiotowe pomiędzy czynami wchodzącymi w skład pierwszego zbiegu realnego występującego w niniejszej sprawie ocenić należy jako istotne. Czyny składające się na ten zbieg popełnione zostały na przestrzeni sześciu miesięcy, od lipca 2010 roku do grudnia 2010 roku. Pozostają one zatem w nieodległym związku czasowym. Przestępstwa składające się na pierwszy ze zbiegów realnych pozostają każdorazowo przestępstwami podobnymi, choć nie zawsze wyczerpującymi znamiona tego samego przepisu ustawy karnej. Poza różnymi formami przestępstwa kradzieży z włamaniem, pośród czynów tych było również przestępstwo usiłowania kradzieży z art. 278 § 1 k.k.. Przestępstwa te, każdorazowo popełnione umyślnie, dokonane zostały jednak na szkodę różnych pokrzywdzonych. Pomimo dosyć istotnych związków przedmiotowych pomiędzy czynami popełnionymi przez skazanego, a składającymi się na pierwszy z występujących w niniejszej sprawie zbiegów przestępstw, związki te przy uwzględnieniu także pozostałych elementów mających wpływ na wymiar kary łącznej, nie pozwalają na uznanie iż zasadne pozostawałoby orzeczenie wobec skazanego kary łącznej w oparciu o zasadę całkowitej absorpcji lub choćby tylko orzeczenie kary łącznej w wymiarze niższym niż ukształtowany zaskarżonym wyrokiem łącznym. Sprzeciwiają się temu bowiem względy prewencji generalnej i indywidualnej uwarunkowane przede wszystkim dotychczasową karalnością skazanego.

Podobnie ocenić należy związki przedmiotowe zachodzące pomiędzy czynami składającymi się na drugi z realnych zbiegów przestępstw występujących w niniejszej sprawie (przy uwzględnieniu również ujętych w tymże zbiegu czynów objętych wyrokiem wydanym w sprawie VI K 1406/12). Czyny składające się na ten zbieg popełnione zostały bowiem w okresie od października 2011 roku do października 2012 roku, a zatem na przestrzeni dwunastu miesięcy. Stanowią przestępstwa podobne, w większości przestępstwa kradzieży z włamaniem, lecz także przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. oraz kradzieży skumulowanej ze zniszczeniem mienia. Pozostają zatem w bliskim związku przedmiotowym. Okoliczność ta znalazła jednak zdaniem sądu odwoławczego odpowiednie przełożenie na wymiar kary łącznej orzeczonej w punkcie 2 zaskarżonego wyroku łącznego, który to wymiar ukształtowany został w oparciu o zasadę częściowej absorpcji. Kara łączna orzeczona w przypadku tego zbiegu pozostaje w swoim wymiarze niższa w stosunku do górnej granicy kary łącznej możliwej do orzeczenia wobec skazanego. Nie może przy tym bez wpływu na wymiar kary łącznej za czyny składające się na drugi ze zbiegów przestępstw występujących w niniejszej sprawie pozostawać okoliczność, iż popełniając te przestępstwa skazany był osobą już karaną za szereg przestępstw podobnych. Dotychczasowa natomiast karalność nie zmieniła jego postawy wobec porządku prawnego, skoro po uznaniu jego winy za popełnione licznie przestępstwa przeciwko mieniu w dalszym ciągu dopuszczał się tego rodzaju przestępstw. Okoliczność ta obciąża jego osobę w sposób znaczący. W przeciwieństwie do pierwszego ze zbiegów przestępstw, czyny przez niego popełniane były nie w okresie gdy nie otrzymał on od wymiaru sprawiedliwości pierwszego „ostrzeżenia” w postaci wyroku skazującego, lecz w czasie gdy wobec skazanego zapadły już wyroki skazujące. Okolicznością jego osobę obciążającą w tym zakresie pozostaje fakt, iż czyny składające się na drugi z występujących w niniejszej sprawie zbieg realny przestępstw skazany zaczął popełniać na krótko po wydaniu wobec jego osoby wyroków skazujących za przestępstwa składające się na pierwszy ze zbiegów przestępstw występujących wobec skazanego. Uwzględnienie zatem także i tych okoliczności uzasadnia uznanie orzeczonej wobec skazanego kary łącznej za nie będącej rażąco niewspółmiernie surową.

Podniesione w wywiedzionym środku odwoławczym okoliczności nie są tego rodzaju, by uzasadniały nie tylko orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji, lecz i uznanie wymierzonych wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem kar łącznych za rażąco niewspółmiernie surowe. Także pozostałe z okoliczności mogących posiadać wpływ na wymiar kar łącznych zostały przez Sąd Rejonowy należycie ocenione i uwzględnione przy wymiarze kary. Również zachowanie skazanego w okresie odbywania kary pozbawienia wolności nie może w realiach niniejszej sprawy stanowić okoliczności, która decydować powinna o orzeczeniu wobec skazanego kar łącznych łagodniejszych niż wymierzone. Wprawdzie zachowanie skazanego w okresie odbywania kary oceniane pozostaje jako poprawne, w szczególności, co sam skazany podkreśla, kontynuuje on podczas odbywania kary naukę wywiązując się należycie z obowiązków szkolnych (k. 86), to jednak nie jest ono na tyle jednoznacznie i zdecydowanie pozytywne, by w obliczu zwłaszcza okoliczności składających się na dyrektywę prewencji ogólnej powodować mogło obniżenie orzeczonych wobec skazanego kar łącznych. Nie był wprawdzie podczas pobytu w zakładzie karnym P. J. karany dyscyplinarnie, lecz także i nagradzany nie był wielokrotnie, bowiem wyłącznie jeden raz (opinia o skazanym - k. 54). Poza krytycznym stosunkiem do popełnianych przestępstw i niekaralnością dyscyplinarną oraz kontynuacją nauki opinia o skazanym nie wskazuje na okoliczności, które w sposób łagodzący mogłyby wpłynąć na wymiar kary wobec skazanego. Okoliczność, iż zachowuje się skazany w toku odbywania kary pozbawienia wolności poprawnie, nie sprawiając problemów wychowawczych, choć bez wątplenia pozostaje okolicznością dla skazanego pozytywną, nie jest tak szczególnie wyjątkowa w obrazie postawy skazanego i jego karalności za znaczną ilość przestępstw, by uzasadniała w obliczu pozostałych okoliczności niniejszej sprawy uznanie orzeczonych wobec skazanego kar łącznych za rażąco niewspółmiernie surowe. Wymiar orzeczonych wobec skazanego kar łącznych uwzględnia wskazane wyżej okoliczności pozytywnie wpływające na wymiar kary łącznej. Żadna z okoliczności podniesionych przez skazanego w jego osobistej apelacji nie może posiadać tak znaczącego wpływu na wymiar kary łącznej, by pozwalała na uznanie wymierzonych wobec skazanego kar za rażąco niewspółmiernie surowe i ich pociągała konieczność ich złagodzenia.

Sąd Okręgowy w Gliwicach oczywiście docenia wskazane w niniejszym uzasadnieniu pozytywne symptomy w postępowaniu skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, niemniej jednak, przy uwzględnieniu pozostałych okoliczności branych pod uwagę przy orzekaniu o karze łącznej, zwłaszcza liczby popełnionych przestępstw będącej istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za ukształtowaniem kary łącznej w oparciu o zasadę bliższą kumulacji niż absorpcji, nie pozostają one wystarczające, by uzasadniały uznanie orzeczonych wobec skazanego kar za rażąco niewspółmiernie surowe i ich obniżenie. Rażącej niewspółmierności orzeczonej kary nie sposób przyjąć, gdy nie zostały przekroczone granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary. W sprawie niniejszej granic takowych Sąd Rejonowy nie przekroczył. Nie każda przy tym różnica między karą wymierzoną a karą, jaką należałoby wymierzyć, uzasadnia stwierdzenie rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Chodzi tu o różnicę tak istotnej wagi, że kary wymierzonej nie można byłoby w żadnym razie zaakceptować, o różnicę wprost "bijącą w oczy". (wyrok SA w Krakowie II AKa 132/08 z dnia 14.10.2008 KZS 2008/11/64.) Podobne stanowisko w jednym z wyroków zajął Sąd Najwyższy (Wyrok SN z dnia 30.09.2003 r. SNO 56/03 LEX nr 471890) stwierdzając: „Nie każda nietrafność wymiaru kary uzasadnia zmianę orzeczenia. Zmianę taką uzasadnia jedynie "rażąca niewspółmierność", będąca istotną różnicą między karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a taką karą, jaką należałoby orzec w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego rozważenia i uwzględnienia wszystkich okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary. Różnica ocen, o której wyżej mowa, musi być zasadniczej natury, a więc taka, która czyni, że dotychczasowa kara nie może być w żadnej mierze zaakceptowana”. Powołane w wywiedzionej apelacji okoliczności, w realiach niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu pozostałych elementów mających wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze, zwłaszcza dotychczasowej karalności skazanego i liczby popełnionych przez niego przestępstw nie są tego rodzaju, by skutkować mogły wnioskiem o rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem kar łącznych.

Pomimo bowiem istotnych związków przedmiotowych i podmiotowych pomiędzy czynami składającymi się na zbiegi realne przestępstw będące podstawą orzeczonych kar łącznych, jak również pewnych pozytywnych symptomów w postawie skazanego podczas odbywania kar pozbawienia wolności, za orzeczeniem kar w oparciu o zasadę jedynie częściowej absorpcji przemawiała dotychczasowa karalność skazanego za liczne przestępstwa. Podkreślić przecież trzeba, że skazany P. J. dopuścił się w stosunkowo niedługim czasie znacznej ilości przestępstw stanowiących

przestępstwa przeciwko mieniu. Podejmował on wielokrotnie działania godzące w cudze prawo własności w sposób rażący prawo to naruszając. Popęcenie przez skazanego znacznej liczby przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za zaostreniem wymiaru kary łącznej. Oceniając trafność orzeczonej wobec skazanego kary łącznej nie można z pola widzenia tracić faktu, iż był oskarżony już sześciokrotnie karany łącznie za kilkadziesiąt przestępstw. Dotychczasowa karalność nie pozwala na orzeczenie wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze niższym niż określony wyrokiem sądu pierwszej instancji. Pomimo uprzedniego skazywania i orzekania wobec niego kar pozbawienia wolności nie zmienił skazany stosunku do porządku prawnego w kierunku oczekiwanym przez społeczeństwo, w dalszym ciągu dopuszczając się kolejnych przestępstw zwłaszcza, że przestępstwa przedmiotowymi wyrokami objęte należą do grupy notorycznie wręcz przez skazanego popełnianych przestępstw przeciwko mieniu. P. J. nie wykorzystał dawanej jego osobie kilkakrotnie szansy w postaci orzekania wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tak orzekane wobec jego osoby kary były następnie trzykrotnie zarządzane do wykonania. Z pewnością także zachowanie skazanego w trakcie odbywania kar pozbawienia wolności nie jest tego rodzaju, by uzasadniało pomimo dotychczasowej jego karalności przyjęcie, że orzeczone wobec jego osoby zaskarżonym wyrokiem kary łączne pozostają rażąco niewspółmiernie surowe. Znaczne nasilenie okoliczności obciążających w zakresie właściwości i warunków osobistych skazanego nie dało sądowi podstaw do przyjęcia, iż wymierzone skazanemu kary łączne pozbawienia wolności należy złagodzić.

Nie pozostawał również trafny i ten argument apelacji skazanego w którym powołał się on na okoliczność, iż z uwagi na podejmowaną w trakcie odbywania kary naukę nie miał on możliwości doprowadzenia na rozprawę przed sądem pierwszej instancji. Odnosząc się do tego argumentu wskazać trzeba przede wszystkim, iż twierdzenie skazanego nie może prowadzić do wniosku o obrazie przepisów prawa procesowego mogącej posiadać wpływ na zaskarżone orzeczenie, czy też o pozbawieniu jego osoby prawa do obrony. Skazany bowiem na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji nie składał wniosku o doprowadzenie na rozprawę. Twierdzenie jego, zawarte w apelacji, odnosi się raczej do jego motywacji odnośnie składania wniosku o doprowadzenie na rozprawę, którego nie składał on być może z powodu kontynuacji nauki. Gdy jednak okoliczności tej nie sygnalizował Sądowi Rejonowemu, nie może ona posiadać wpływu na ocenę prawidłowości procedowania tego sądu, a co za tym idzie i zaskarżonego orzeczenia.

Ze względów już w niniejszej sprawie wskazanych odnośnie zmiany dokonanej przez sąd odwoławczy w punkcie 1 zaskarżonego wyroku łącznego, także w punkcie 2 tego wyroku dokonał sąd odwoławczy zmiany poprzez wskazanie jako podstawy rozstrzygnięcia przepisu art. 91 § 2 k.k.. Przestępstwa wchodzące w skład zbiegu będącego podstawą orzeczenia z punktu 2 popełnione zostały bowiem w ramach ciągów przestępstw.

W tych okolicznościach apelacji skazanego nie można było uwzględnić. Nie dopatrując się powodów do zmiany zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie lub jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania wyrok ten Sąd Okręgowy utrzymał w pozostałym zakresie w mocy zasądzając na rzecz obrońcy z urzędu stosowne koszty, a skazanego zwalniając od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego, którymi to wydatkami obciążył sąd Skarb Państwa.